

Arrest

**nr. 86 689 van 31 augustus 2012
in de zaak X**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 16 april 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 maart 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 14 mei 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. VERHEYEN, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine. U woonde samen met uw echtgenote, E.A. (...) (O.V. 6.915.005), uw meerderjarige dochter, Z.A. (...) (O.V. 6.914.999), en uw minderjarige kinderen in de stad Khasavyurt in Dagestan.

Op 2 november 2009 werd u in de ochtend thuis ontvoerd door gewapende en gemaskerde mannen. U werd meegenomen naar het politiekantoor, waar u werd ondervraagd en mishandeld. U werd geconfronteerd met enkele foto's die in 1995 of 1996 in Tsjetsjenië werd genomen, waarop uzelf, uw vriend A. (...) en enkele andere rebellen op stonden afgebeeld op een barbecue. U had echter niets te maken met deze rebellen. Uw vriend A. (...) was in 2006 of 2007 vermoord in Tsjetsjenië. De politie wilde echter weten wie de andere personen op de foto's waren. Uw broer kon u diezelfde avond nog vrijkopen. U verbleef twee dagen bij uw broer, vooraleer u terug naar uw eigen woning ging.

Op 23 februari 2011 werd u een tweede maal ontvoerd door gewapende en gemaskerde mannen. U werd opnieuw in de ochtend door de politie gearresteerd, waarna u werd vastgehouden, mishandeld

en opnieuw ondervraagd over de foto's. Uw broer kon u dezelfde avond terug vrijkopen, waarna u meteen naar huis ging.

Op 27 oktober 2011 werd u een derde maal aangehouden. Deze keer werd u gearresteerd aan de Tsjetsjeens-Dagestaanse grens, waarna u vier dagen werd vastgehouden op het politiekantoor. U werd valselijk beschuldigd van het transporteren van wapens en goederen voor de rebellen. U werd pas vrijgelaten nadat uw broer beloofd had om anderhalf miljoen roebel losgeld te betalen. Na deze gebeurtenis besloot u te vluchten.

Op 13 november 2011 vertrok u samen met u gezin uit Dagestan. U reisde met de auto van Dagestan tot Oekraïne, waar u in een andere auto overstapte en verder reisde tot België. U weet niet via welke landen u reisde. Jullie hadden geen geldige reispaspoorten.

Op 18 november 2011 kwam u aan in België.

Op dezelfde dag vroeg u asiel. In België is uw vrouw in behandeling voor kanker."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"U vreest dat u in Dagestan door de autoriteiten zult worden geviseerd omdat de autoriteiten in het bezit kwamen van een foto uit de jaren 90 waarop u en uw vriend A. (...), samen met andere rebellen, stonden afgebeeld.

U vreest ook de wraak van de rebellen, omdat zij zouden denken dat u hebt samengewerkt met de autoriteiten.

Het Commissariaat-generaal kan echter geen geloof hechten aan uw asielrelaas.

Ten eerste legde u volstrekt ongeloofwaardige verklaringen af over uw vriend A. (...), die aan de basis zou hebben gelegen van uw problemen.

U vertelde dat u sinds 1985 goed bevriend was met deze persoon. Jullie zagen elkaar meerdere keren per maand om samen te gaan eten of drinken. Hij woonde niet ver van uw dorp en hij kwam u vaak bezoeken op uw werk. Jullie vierden jullie verjaardagen bijna altijd samen (CGVS, p. 9).

In dit verband is het heel opmerkelijk en absoluut niet geloofwaardig dat u nauwelijks iets over deze persoon kon vertellen.

U bleek immers enkel zijn voornaam te kennen. U dacht dat zijn familienaam 'S. (...)' was, maar u wist het eigenlijk niet zeker. Daarenboven bleek u zijn patroniem al helemaal niet te kennen. Hoewel u vertelde dat A. (...) een vrouw en kinderen had, bleek u de naam van zijn vrouw niet te kennen. U wist evenmin wel soort werk uw vriend deed of hoe hij zijn gezin kon onderhouden. Ook over zijn vermeende activiteiten voor de rebellen bleek u kennis ontoereikend. U vertelde dat A. (...) tijdens de eerste Tsjetsjeense oorlog had gestreden, maar u kon niet toelichten welke functies hij na de oorlog nog vervulde bij het verzet.

Verder legde u vage en inconsistente verklaringen af over de laatste keer dat u uw vriend zou hebben gezien. U meende dat dit in 2003 was.

Aanvankelijk zei u dat hij u de laatste keer op uw werk had bezocht, terwijl u even later echter beweerde dat hij u de laatste keer in het ziekenhuis was komen opzoeken. Toen u werd geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, zei u dat u zich eigenlijk niet kon herinneren waar u hem voor het laatst zag.

Toen u gevraagd werd waarom u uw goede vriend niet meer had gezien sinds 2003, kon u hier ook geen verklaring voor geven. U wist eigenlijk niet of dit het gevolg was van eventuele problemen die hij zou gehad hebben, of niet. Hoewel u beweerde dat uw vriend in Tsjetsjenië was vermoord en dat u kort na zijn dood zijn familie was gaan condoleren, bleek u niet zeker te zijn wanneer hij precies was overleden. U meende dat dit in het jaar 2006 of 2007 was, maar u kon dit niet nauwkeuriger plaatsen (CGVS, p. 9-12).

Het Commissariaat-generaal moet dus vaststellen dat uw kennis over deze persoon, die aan de basis van uw problemen zou hebben gelegen, absoluut ontoereikend is. Indien u werkelijk gedurende bijna 20 jaar een hechte band met deze vriend zou hebben gehad, kan redelijkerwijs worden verwacht dat u meer zou weten over deze persoon.

Toen u werd geconfronteerd met het ongeloofwaardige karakter van uw verklaringen over A. (...), beweerde u plots dat hij eigenlijk toch niet zo'n goede vriend zou zijn geweest (CGVS, p. 12), hetgeen niet te rijmen valt met uw aanvankelijke verklaringen over A. (...).

Deze uitleg overtuigt aldus geenszins.

Aansluitend kan worden opgemerkt dat uw vrouw nog minder over deze persoon bleek te weten. Zij wist zelfs niet bij benadering hoe lang deze persoon reeds uw vriend was; één jaar, vijf jaar, tien jaar of reeds langer. Hoewel uw vrouw op de hoogte was dat u problemen had gekregen omdat u met deze A. (...) op de foto stond, wist zij helemaal niet wanneer de bewuste foto was genomen. Uw vrouw wist ook

niet dat deze persoon, die aan de basis lag van al jullie problemen, al enige jaren terug zou zijn overleden. Zij wist zelf niet of hij überhaupt ooit problemen had gekend (CGVS vrouw, p. 4-5). Het geheel van bovenstaande vaststellingen doet in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas.

Ten tweede konden er verschillende flagrante tegenstrijdigheden worden vastgesteld voor wat betreft uw eerste arrestatie door de ordediensten op 2 november 2009.

Zo vertelde u dat de gemaskerde en gewapende mannen die jullie huis binnenvielen ook geweld gebruikten tegen uw vrouw en uw dochter. Uw dochter zou volgens uw verklaringen zelfs zijn geslagen met de kolf van een machinegeweer (CGVS, p. 13).

Uw vrouw en uw dochter beweerden echter dat er tijdens deze eerste inval géén geweld tegen hen was gebruikt (CGVS vrouw, p. 3; CGVS dochter, p. 5). Ook nadat zij met uw verklaringen werden geconfronteerd, bleven ze bij hun bewering dat die onbekende mannen hen enkel hadden bedreigd, maar dat er geen geweld tegen hen was gebruikt. (CGVS vrouw, p. 3; CGVS dochter, p. 7).

Vervolgens bleken jullie ook manifest tegenstrijdige verklaringen af te leggen over uw thuiskomst na uw vrijlating.

Zo verklaarde u dat u, nadat u was vrijgekocht, eerst twee dagen in het huis van uw broer verbleef. Vervolgens zou u op eigen kracht naar huis zijn gegaan. U zei dat u in de ochtend thuiskwam, rond 7 of 8 uur, toen de mensen naar hun werk begonnen te gaan (CGVS, p. 15). Uw dochter en uw vrouw vertelden echter een ander verhaal.

Volgens uw dochter was u rond 3 à 4 uur in de namiddag thuisgekomen (CGVS dochter, p. 5), terwijl uw vrouw dit in de avond situeerde (CGVS vrouw, p. 4).

Toen uw dochter met deze tegenstrijdigheid werden geconfronteerd, kon zij hier geen aannemelijke uitleg voor bieden (CGVS dochter, p. 7). Toen uw vrouw met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, bleef zij bij haar eigen versie (CGVS vrouw, p. 4).

Daarenboven vertelde uw dochter in de bij de Dienst Vreemdelingenzaken ingevulde vragenlijst dat u na uw eerste arrestatie "enkele dagen later in een zwaargewonde toestand aan [jullie] huis [werd] gedumpt." (CGVS vragenlijst dochter, nr. 3).

Dit is opnieuw niet verenigbaar met uw verklaringen. Toen uw dochter met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, antwoordde zij dat ze eigenlijk niet meer wist op welke manier u na uw eerste arrestatie was thuisgekomen (CGVS dochter, p. 7).

Het Commissariaat-generaal meent dat deze herhaaldelijke en manifeste tegenstrijdigheden over uw eerste arrestatie door de ordediensten, waarvoor jullie geen aannemelijke verklaringen konden bieden, een verdere bevestiging vormen van het bedrieglijk karakter van jullie asielrelaas.

Ten derde konden er ook voor wat betreft uw tweede arrestatie meerdere ernstige tegenstrijdigheden worden vastgesteld.

Waar u verklaarde dat deze tweede arrestatie plaatsvond op 23 februari 2011 (CGVS, p. 6, 16) – één jaar en drie maanden na uw eerste arrestatie – beweerde uw dochter dat u reeds op 23 februari 2010 – slechts drie maanden later – voor een tweede keer werd gearresteerd (CGVS dochter, p. 5). Toen uw dochter met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, bleef zij bij haar verklaringen (CGVS dochter, p. 6).

Voorts bleken jullie ook tegenstrijdige verklaringen af te leggen over het tijdstip van de tweede inval bij jullie thuis. U verklaarde dat dit, net zoals bij uw eerste arrestatie, in de vroege ochtend gebeurde, toen iedereen nog aan het slapen was (CGVS, p. 16).

Uw dochter beweerde echter dat u in de namiddag was gearresteerd, toen zij op school was. Toen zij 's avonds thuiskwam, vond zij haar moeder daar volledig overstuurd omdat u opnieuw was gearresteerd. Toen uw dochter met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, kon zij hier geen uitleg voor geven (CGVS dochter, p. 6).

Voorts konden er ook enkele tegenstrijdigheden worden vastgesteld over de duur van uw tweede aanhouding door de ordediensten.

In de op de Dienst Vreemdelingenzaken ingevulde vragenlijst stelde u immers dat u na uw tweede arrestatie twee nachten was vastgehouden vooraleer u door uw broer werd vrijgekocht (CGVS vragenlijst, nr. 3). Tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal beweerde u echter dat u in de ochtend was gearresteerd en dat u reeds in de avond van dezelfde dag terug was vrijgekomen (CGVS, p. 16). Deze versies zijn natuurlijk niet verenigbaar.

Toen u met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, bleef u bij uw laatste verklaring. U ontkende dat u ooit iets anders had gezegd (CGVS, p. 20-21).

Deze uitleg is niet acceptabel. Na het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken werden uw verklaringen u immers voorgelezen, waarna u zich hiermee akkoord verklaarde door het plaatsen van uw handtekening.

Voorts kan worden opgemerkt dat ook uw dochter verklaarde dat u na uw tweede arrestatie meerdere dagen werd opgesloten. Toen uw dochter met uw verklaringen werd geconfronteerd, kon zij hier geen uitleg voor geven (CGVS dochter, p. 6).

De vaststelling dat jullie ook voor wat betreft uw tweede arrestatie door de ordediensten dergelijke manifest tegenstrijdige verklaringen aflegden, ondermijnt de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas nog verder.

Ten vierde is het zeer opmerkelijk en niet geloofwaardig dat uw dochter uw derde arrestatie door de ordediensten helemaal niet kon plaatsen in de tijd. U vertelde dat dit incident plaatsvond op 27 oktober 2011. Toen uw dochter werd gevraagd om deze gebeurtenis te situeren, beweerde zij dat zij dit niet goed meer kon herinneren: "Enkele maanden [voor het vertrek]. Eén, twee, drie. Ik herinner het niet." (CGVS dochter, p. 7-8).

Dit is niet geloofwaardig. Indien het laatste incident effectief slechts twee weken voor jullie vlucht uit Dagestan plaatsvond, dan kan redelijkerwijs worden verwacht dat uw dochter dit toch met enige nauwkeurigheid kan aangeven.

De kopieën van de eerste bladzijde van het paspoort van u, uw vrouw en uw dochter, uw rijbewijs, uw huwelijksakte en de geboorteaktes van uw minderjarige kinderen attesteren de identiteit van u en uw gezinsleden. Deze documenten kunnen bovenstaande appreciatie echter niet wijzigen.

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt soms nog gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie. Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen. Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict.

Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat er geen geloof kan worden gehecht aan de feiten waarop u zich beroept om een vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, aan te tonen.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat er in hoofde van uw echtgenote, E.A. (...) (O.V. 6.915.005), en uw meerderjarige dochter, Z.A. (...) (O.V. 6.914.999), eveneens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 16 april 2012 aan dat hij bij zijn verhoor op het Commissariaat-generaal zeer uitvoerig heeft verteld over A., maar omdat er zoveel vragen werden gesteld denkt de commissaris-generaal volgens verzoeker dat hij er nog meer van moet weten en wel tot in de meest diepe privé aangelegenheden.

Volgens verzoeker is het begrijpelijk dat hij niet onmiddellijk exact wist waar en wanneer A. gestorven is en dat hij niets wist over de vrouw van A. daar er in Dagestan een sterk islamitische cultuur heerst.

Wat betreft de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoeker en deze van zijn dochter en echtgenote, stelt verzoeker dat het wel om details gaat waarover een verschillende appreciatie mogelijk is.

Wat betreft de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoekers dochter de derde arrestatie niet goed kan situeren in de tijd, merkt verzoeker op dat zijn dochter niet onmiddellijk betrokken was bij de derde arrestatie daar deze aan de grens gebeurde zodat zij er niet onmiddellijk zicht op had.

Verzoeker laat gelden dat op heden nog altijd een rebellenbeweging aanwezig is in Dagestan en stelt dat, zoals de commissaris-generaal erkent, dat de aanslagen doelbewust slachtoffers maken, ook onder de burgerbevolking.

Verzoeker voert een schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Volgens verzoeker is er geen, minstens een onjuiste of zeer gebrekkige gemotiveerde weerlegging van zijn verhaal gebeurd.

Verzoeker vraagt van hem de status van vluchteling te erkennen of hem minstens de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.2. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.4. De Raad wijst er op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr.

186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht tot de ongeloofwaardigheid van het relaas van verzoeker relaas heeft besloten.

Zo stelde de commissaris-generaal vooreerst terecht vast dat verzoeker ongeloofwaardige verklaringen aflegde over zijn vriend A. die aan de basis zou liggen van zijn problemen;

“U vertelde dat u sinds 1985 goed bevriend was met deze persoon. Jullie zagen elkaar meerdere keren per maand om samen te gaan eten of drinken. Hij woonde niet ver van uw dorp en hij kwam u vaak bezoeken op uw werk. Jullie vierden jullie verjaardagen bijna altijd samen (CGVS, p. 9). In dit verband is het heel opmerkelijk en absoluut niet geloofwaardig dat u nauwelijks iets over deze persoon kon vertellen. U bleek immers enkel zijn voornaam te kennen. U dacht dat zijn familienaam ‘S. (...)’ was, maar u wist het eigenlijk niet zeker. Daarenboven bleek u zijn patroniem al helemaal niet te kennen. Hoewel u vertelde dat A. (...) een vrouw en kinderen had, bleek u de naam van zijn vrouw niet te kennen. U wist evenmin wel soort werk uw vriend deed of hoe hij zijn gezin kon onderhouden. Ook over zijn vermeende activiteiten voor de rebellen bleek u kennis ontoereikend. U vertelde dat A. (...) tijdens de eerste Tsjetsjeense oorlog had gestreden, maar u kon niet toelichten welke functies hij na de oorlog nog vervulde bij het verzet. Verder legde u vage en inconsistente verklaringen af over de laatste keer dat u uw vriend zou hebben gezien. U meende dat dit in 2003 was. Aanvankelijk zei u dat hij u de laatste keer op uw werk had bezocht, terwijl u even later echter beweerde dat hij u de laatste keer in het ziekenhuis was komen opzoeken. Toen u werd geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, zei u dat u zich eigenlijk niet kon herinneren waar u hem voor het laatst zag. Toen u gevraagd werd waarom u uw goede vriend niet meer had gezien sinds 2003, kon u hier ook geen verklaring voor geven. U wist eigenlijk niet of dit het gevolg was van eventuele problemen die hij zou gehad hebben, of niet. Hoewel u beweerde dat uw vriend in Tsjetsjenië was vermoord en dat u kort na zijn dood zijn familie was gaan condoleren, bleek u niet zeker te zijn wanneer hij precies was overleden. U meende dat dit in het jaar 2006 of 2007 was, maar u kon dit niet nauwkeuriger plaatsen (CGVS, p. 9-12). Het Commissariaat-generaal moet dus vaststellen dat uw kennis over deze persoon, die aan de basis van uw problemen zou hebben gelegen, absoluut ontoereikend is. Indien u werkelijk gedurende bijna 20 jaar een hechte band met deze vriend zou hebben gehad, kan redelijkerwijs worden verwacht dat u meer zou weten over deze persoon. Toen u werd geconfronteerd met het ongeloofwaardige karakter van uw verklaringen over A. (...), beweerde u plots dat hij eigenlijk toch niet zo’n goede vriend zou zijn geweest (CGVS, p. 12), hetgeen niet te rijmen valt met uw aanvankelijke verklaringen over A. (...). Deze uitleg overtuigt aldus geenszins. Aansluitend kan worden opgemerkt dat uw vrouw nog minder over deze persoon bleek te weten. Zij wist zelfs niet bij benadering hoe lang deze persoon reeds uw vriend was; één jaar, vijf jaar, tien jaar of reeds langer. Hoewel uw vrouw op de hoogte was dat u problemen had gekregen omdat u met deze A. (...) op de foto stond, wist zij helemaal niet wanneer de bewuste foto was genomen. Uw vrouw wist ook niet dat deze persoon, die aan de basis lag van al jullie problemen, al enige jaren terug zou zijn overleden. Zij wist zelf niet of hij überhaupt ooit problemen had gekend (CGVS vrouw, p. 4-5). Het geheel van bovenstaande vaststellingen doet in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas.”

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift in zijn verweer aanvoert dat hij zeer uitvoerig is geweest over A., maar de commissaris-generaal van hem verwacht dat hij nog meer moest weten, beperkt verzoeker zich louter tot het zich niet akkoord verklaren met de vaststellingen van de commissaris-generaal en het minimaliseren van de afgelegde ongeloofwaardige verklaringen.

Dergelijk verweer is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten. Het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoeker met zijn argumentatie dat het begrijpelijk is dat hij niet onmiddellijk exact wist waar en wanneer A. gestorven is en dat hij niets wist over de vrouw van A. gezien er een sterk islamitische cultuur heerst in Dagestan, niet verder komt dan een loutere bewering welke niet door concrete gegevens ondersteund wordt en hij aldus in gebreke blijft.

Verder stelde de commissaris-generaal ernstige tegenstrijdigheden vast tussen de verklaringen van verzoeker en de verklaringen van diens echtgenote en dochter.

Verzoeker tracht in zijn verzoekschrift de verschillende tegenstrijdigheden te vergoelijken door op te werpen dat het gaat om details waarover men een verschillende appreciatie kan hebben.

Dit verweer overtuigt niet; inderdaad gaan de vastgestelde tegenstrijdigheden niet over details, maar hebben betrekking op gebeurtenissen die de kern van verzoekers asielrelaas uitmaken, met name verzoekers eerste en tweede arrestatie door de ordediensten, en ondermijnen bijgevolg verzoekers geloofwaardigheid.

De Raad wijst er op dat van een asielzoeker verwacht mag worden dat hij voor de asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag.

De Raad stelt vast dat de vastgestelde tegenstrijdigheden in de verklaringen steun vinden in het administratief dossier en verwijst bijgevolg integraal naar de motivering in de bestreden beslissing.

Ten slotte merkte de commissaris-generaal nog correct op dat het niet geloofwaardig is dat verzoekers dochter zijn derde arrestatie door de ordediensten helemaal niet chronologisch kon situeren.

Verzoeker vertelde dat dit incident plaatsvond op 27 oktober 2011. Toen zijn dochter werd gevraagd om deze gebeurtenis te situeren, beweerde zij dat zij dit niet goed meer kon herinneren: *"Enkele maanden [voor het vertrek]. Eén, twee, drie. Ik herinner het niet."* (verhoorverslag, p. 7-8).

De commissaris-generaal besloot bijgevolg terecht dat, indien het laatste incident effectief slechts twee maanden vóór hun vlucht uit Dagestan plaatsvond, redelijkerwijs kan worden verwacht dat verzoekers dochter dit toch met enige nauwkeurigheid zou kunnen aangeven.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift laat gelden dat zijn dochter niet onmiddellijk betrokken was bij de derde arrestatie daar deze aan de grens gebeurde zodat zij er niet onmiddellijk zicht op had, antwoordt de Raad dat van iemand die zijn land van herkomst heeft ontvlucht omwille van bepaalde problemen enige belangstelling mag worden verwacht aangaande deze problemen.

Gezien wordt aangenomen dat de vlucht uit het land van herkomst een gebeurtenis met een gevoelige impact op het leven van verzoeker en diens dochter inhoudt, kon redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker minstens zijn dochter zou inlichten over de kerngebeurtenissen die aan de basis liggen van hun problemen en zijn dochter ook aan verzoeker om verduidelijking zou vragen.

In dit opzicht is het tekenend dat de dochter van verzoeker in gebreke blijft het laatste incident bij benadering in de tijd te situeren. Het feit dat verzoekers dochter niet aanwezig was bij de derde arrestatie, kan haar onwetendheid aangaande de datum ervan niet verschonen.

Aangaande het attest van 2 oktober 2011 dat door verzoeker op 26 april 2012 aangetekend aan de Raad werd toegestuurd, stelt de Raad vooreerst vast dat het fotokopie betreft waaraan geen bewijswaarde wordt gehecht omdat dergelijke stukken gemakkelijk te vervalsen zijn.

Dit stuk vermeldt dat verzoeker op 2 oktober 2011 *"werd gebracht naar het Traumatologiepunt van de KhTzGB geslagen [zijnde] door een medewerker van de Politie met de diagnose: "hersenschudding, schaafwonden , schrammen op de hoofdhuid, kneuzingen aan de lendenstreek, kneuzingen aan de borstkas". De patiënt werden onmiddellijk de eerste medische hulp gegeven. Hij heeft geweigerd gehospitaliseerd te worden."*

De Raad stelt daaromtrent vast dat nergens uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat hij op 2 oktober 2011 mishandeld werd door een medewerker van de politie en medische hulp nodig had. Verzoeker maakt in zijn verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal, enkel melding van drie arrestaties, met name op 2 november 2009, op 23 februari 2011 en op 27 oktober 2011.

De Raad ziet derhalve niet in waarom een attest werd bijgebracht dat een agressie attesteert die door verzoeker niet werd verteld.

Het attest draagt niet bij tot de geloofwaardigheid van het relaas.

De Raad merkt op dat verzoeker zich voor het overige in zijn verzoekschrift beperkt tot het herhalen van bepaalde aspecten van zijn asielrelaas, het opwerpen van losse beweringen, het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal en het aanhalen van een vrees voor vervolging.

De Raad wijst er echter op dat dit op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen –ook al moet niet bewezen worden dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden- en verzoeker dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. Verzoeker blijft hier echter in gebreke.

2.6. Gelet op wat voorafgaat, wordt aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof gehecht; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De status van vluchteling als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Verzoeker kan evenmin steunen op een ongeloofwaardig relaas om aannemelijk te maken dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, een reëel risico zal lopen op ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4, §2, a. of b. van vreemdelingenwet.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet.

De Raad deelt op basis van de informatie die toegevoegd werd aan het administratief dossier, het besluit dienaangaande van de commissaris-generaal.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.7. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn verhoor op 8 maart 2012 op het Commissariaat-generaal bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig augustus tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE